

ejeaktiv som nævnt i lovforslagets § 91, stk. 2, som ægtefællen ønsker at overtage efter lovforslagets § 12. Disse rettigheder fortrænger således i alle tilfælde arvingens ret til at overtage boets andel af aktivet. Det er således ikke et krav, at ægtefællen også ejer en andel af det pågældende aktiv i sameje med boet.

Stk. 2 regulerer de tilfælde, hvor både ægtefællen og en arving ejer en andel af et aktiv i sameje med boet, f.eks. et sommerhus eller en båd. Udgangspunktet er, at ægtefællen har fortrinsret.

Fortrinsretten gælder dog ikke, hvis aktivet er fuldstændigt særeje i boet, og det samtidig har en særlig erindringsværdi for en særlivsarving efter den førstafdøde ægtefælle, medmindre aktivet er omfattet af ægtefællens ret til forlodsudtagelse i § 11, stk. 1, eller der er tale om ægtefællernes hidtidige fælles bolig.

Det følger af *stk. 3*, at det skal afgøres ved lodtrækning, hvem der skal have ret til at overtage boets andel af aktivet, hvis der er flere arvinger (samejere), der ønsker at overtage den samme andel af et aktiv.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.3. og 2.3.3.

Til § 8

Bestemmelsen indebærer, at §§ 6 og 7 ikke finder anvendelse på aktiver, som arveladeren har rådet over ved testamente. § 7 finder endvidere ikke anvendelse, hvis andet er fastsat i en samejeoverenskomst mv.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.3. og 2.3.3.

Til kapitel 2

Kapitel 2 indeholder regler om ægtefællens legale arveret, tvangsarv og adgangen til overtagelse efter vurdering.

Til § 9

Bestemmelsen omhandler ægtefællens legale arveret.

Stk. 1 foreslås det, at ægtefællens legale arvebrøk udgør $\frac{1}{2}$ af arveladerens ejendele, når arveladeren efterlader sig livsarvinger. Forslaget indebærer en forhøjelse af ægtefællens legale arvebrøk, der efter den gældende arvelovs § 6, stk. 1, udgør $\frac{1}{3}$ af den legale arv i disse tilfælde.

Ægtefællens arveret forudsætter, at der foreligger et gyldigt indgået ægteskab. Det kræves ikke, at ægteskabet har varet en vis tid. Også et ægteskab indgået på dødslejet giver arveret. Arveretten ophører ved separation og skilsmisse.

Stk. 2 fastslår, at ægtefællen arver alene, hvis arveladeren ikke efterlader sig livsarvinger, og svarer til den gældende arvelovs § 7, stk. 1.

Bestemmelserne om fordeling af boet efter den længstlevende ægtefælle mellem de to ægtefællers slægter, som i dag findes i § 7, stk. 2-3, foreslås flyttet til det foreslåede kapitel 3 om svogerskabsarv.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.1. og 3.3.1.

Til § 10

Bestemmelsen omhandler ægtefællens tvangsarveret.

Det foreslås, at ægtefællens tvangsarvebrøk udgør $\frac{1}{4}$ af den legale arv. Forslaget indebærer en nedsættelse af ægtefællens tvangsarvebrøk, der efter den gældende arvelovs § 25 udgør $\frac{1}{2}$ af den legale arv.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.2. og 3.3.2.

Til § 11

Bestemmelsen omhandler ægtefællens udtagelsesret.

Stk. 1 svarer stort set til den gældende arvelovs § 7 a, stk. 1 og 2, om forlodsudtagelse af genstande til personlig brug og børnenes brug. For så vidt angår genstande, som er erhvervet til børnenes brug, foreslås det dog præciseret, at genstandene skal være erhvervet til brug for mindreårige børn, dvs. børn under 18 år. Hvis en genstand er erhvervet til et mindreårigt barns brug, er det ikke en betingelse for udøvelse af forlodsretten, at genstandens værdi ikke står i misforhold til ægtefællernes formueforhold. Dette krav stilles kun for så vidt angår ægtefællens forlodsret til genstande erhvervet til dennes personlige brug. Hvis genstanden ejes af barnet, er der ikke behov for en udtagelsesregel. I denne situation går genstanden direkte til barnet.

Reglerne, som gælder i alle dødsboer – store som små – giver under de i lovteksten angivne betingelser ret til forlodsudtagelse. Udtagelsen belaster altså ikke den længstlevende ægtefælles boslodskrav ved opgørelsen af et fællesbo og heller ikke kravet i henhold til den foreslåede regel i stk. 2 (retten til suppleringsarv). Udtagelsesretten kan også gøres gældende over for effekter – f.eks. smykker – som hørte til den afdøde ægtefælles bodel eller særeje.

En længstlevende ægtefælles påberåbelse af stk. 1 vil kunne medføre, at et dødsbo kan sluttes uden skiftebehandling. Reglen vil derfor i praksis også blive påberåbt af en længstlevende ægtefælle, der som enearving ville have kunnet overtage hele boet i medfør af lovforslagets § 9, stk. 2.

Reglerne om fordeling af arven efter den længstlevende ægtefælle ved dennes død findes i lovforslagets § 16.